

12.217/
41

12.217/
41

KÉTNYELVŰ

KIASSIKUS

K
KÖNYVTÁR
K

Wilde Oszkár

A nevezetes rakéta

The remarkable Rocket

Az eredeti teljes szöveg
és hű magyar fordítása

Angolból fordította
Plechl Béla

41. szám

ACZÉL TESTVÉREK

BUDAPEST

IV., Múzeum-körút 9.

OSZK

KÉTNYELVŰ KLASSZIKUS KÖNYVTÁR

41. SZÁM

WILDE OSZKÁR

A NEVEZETES RAKÉTA
THE REMARKABLE ROCKET

AZ EREDETI TELJES SZÖVEG ÉS HŰ MAGYAR FORDÍTÁSA

ANGOLBÓL FORDITOTTA

PLECHL. BÉLA

BUDAPEST, 1921. LANTOS KIADÁSA

The remarkable Rocket.

The King's son was going to be married, so there were general rejoicings.¹⁾ He had waited a whole year for his bride, and at last she had arrived. She was a Russian Princess, and had driven all the way from Finland in a sledge drawn by six reindeer. The sledge was shaped like a great golden swan, and between the swan's wings lay the little Princess herself. Her long ermine cloak reached right down to her feet, on her head was a tiny cap of silver tissue, and she was as pale as the Snow Palace in which she had always lived. So pale was she that as she drove through the streets all the people wondered.

»She is like a white rose !« they cried, and they threw down flowers on her from the balconies.

At the gate of the Castle the Prince was waiting to receive her. He had dreamy violet eyes, and his hair was like fine gold. When he saw her he sank upon one knee, and kissed her hand.

»Your picture was beautiful,« he murmured, »but you are more beautiful than your picture ;« and the little Princess blushed.

»She was like a white rose before,« said a young Page to his neighbour, »but she is like a red rose now ;« and the whole Court was delighted.

For the next three days everybody went about saying. »White rose, Red rose, Red rose, White rose ;« and the King gave orders, that the Page's salary was to be doubled. As he received no salary at all this was

A nevezetes rakéta.

A király fia házasulandó volt s így nagy volt az öröm országszerte. Egy álló évig várt menyasszonyára, míg végre megérkezett. Orosz hercegkisasszony volt és az egész útat Finnországtól kezdve szánkón futotta meg, melyet hat rénszarvas húzott. A szánkó nagy aranyhattyú képére volt formálva és a hattyú szárnyai között feküdt a kis hercegnő maga. Hosszú hermelinköpenyege egészen lábáig ért le, fején pici sapka volt ezüstszővetből és olyan halovány volt, mint az a nagy hópalota, amelyben mindeddig lakott. Annyira halovány volt, hogy mikor az utcákon végigszánkázott, csodálkoztak a népek.

»Olyan, mint egy fehér rózsza« kiáltották és virágot szórtak reá erkélyeikről.

A kastély kapujánál a királyfi várakozott, hogy fogadja aráját. Álomlátó ibolyaszín szeme volt a vőlegénynek és haja miként a gyöngye arany. Mikor meglátta a hercegnőt, féltérdre hajolt és kezét csókolt neki.

»Az ön arcképe szép volt,« suttogta »de ön még sokkal szebb, mint arcképe«; és a kis hercegnő elpirult.

»Az imént olyan volt, mint egy fehér rózsza,« mondá egy ifjú apród szomszédjának, »de most olyan, mint egy piros rózsza;« és az egész udvar el volt ragadtatva.

A következő három nap mindenki evvel a mondással járt-kelt: »Fehér rózsza, piros rózsza; piros rózsza, fehér rózsza;« és a király rendeletet adott ki, hogy az apródnak zsoldját megkétszerezze. Minthogy egyáltalában

4

not of much use to him, but it was considered a great honour, and was duly published in the Court Gazette.

When the three days were over the marriage was celebrated. It was a magnificent ceremony, and the bride and bridegroom walked hand in hand under a canopy of purple velvet embroidered with little pearls. Then there was a State Banquet, which lasted for five hours. The Prince and Princess sat at the top of the Great Hall and drank out of a cup of clear crystal. Only true lovers could drink out of this cup, for if false lips touched it, it grew grey and dull and cloudy.²⁾

»It is quite clear that they love each other,« said the little Page, »as clear as crystal!« and the King doubled his salary a second time. »What an honour!« cried all the courtiers.

After the Banquet there was to be a Ball. The bride and bridegroom were to dance the Rose-dance together, and the King had promised to play the flute. He played very badly, but no one had ever dared to tell him so, because he was the King. Indeed, he knew only two airs, and was never quite certain which one he was playing; but it made no matter, for, whatever he did, everybody cried out, »Charming! charming!«

The last item on the programme was a grand display³⁾ of fireworks, to be let off exactly at midnight. The little Princess had never seen a firework in her life, so the King had given orders that the Royal Pyrotechnist should be in attendance on the day of her marriage.

»What are fireworks like?« she had asked the Prince, one morning, as she was walking on the terrace.

»They are like the Aurora Borealis,« said the King, who always answered questions that were addressed to

nem kapott zsoldot, ez nem sokat használt neki, de nagy megtisztelésnek tekintették és kellő módon közhírré is adták az Udvari Közlönyben.

Mikor a három nap elmúlt, megtartották az esküvőt. Nagyszabású szertartás volt és a vőlegény meg a menyasszony kézfogva lépkedtek bíborszín bársonyos mennyezet alatt, mely apró gyöngyökkel volt kihímezve. Azután nagy állami lakoma következett, mely öt óra hosszat tartott. A királyfi és a királylány a nagy terem főhelyén ültek és egy átlátszó kristálykupából ittak. Csak igaz szerelmesek ihattak ebből a kupából, mert ha álnok ajak érintette meg, szürke lett és homályos és foltos.

»Tiszta világos, hogy szeretik egymást,« mondá a kis apród, »olyan világos, mint a kristály!« és a király másodszor is megduplázta az apród zsoldját. »Micsoda kitüntetés!« kiáltották az udvaroncok mindnyájan.

A lakoma után bálnak kellett következnie. A vőlegénynek és a menyasszonynak a rózsatáncot kellett ellejteniök egymással és a király megigérte volt, hogy ő fújja hozzá a flótát. Igen gyarlóan fúttá, de senki sem merte neki megmondani, mivelhogy ő volt a király. Ugyanis csak két nótát tudott és sohasem volt egészen bizonyos abban, hogy melyiket játssza; de nem volt baj, mert akármit is játszott, mindenki azt kiáltotta: »Elragadó! Elragadó!«

A műsor utolsó pontja nagy tűzijáték volt, melyet pontosan éjfélkor kellett fölbocsátani. A kis hercegnő soha életében nem látott még tűzijátékot, ezért a király parancsot adott ki, hogy a királyi tűzművész álljon munkára készen a lakodalom napján.

»Milyenek is azok a tűzijátékok?« így kérdezte meg a menyasszony egy reggel a herceget, mikor a palota terraszán sétált.

»Olyanok, mint az éjszaki fény,« felelte a király, aki mindig olyan kérdésekre felelt, melyeket máshoz intéz-

other people, »only much more natural. I prefer them to stars myself, as you always know when they are going to appear, and they are as delightful as my own flute-playing. You must certainly see them.«

So at the end of the King's garden a great stand had been set up, and as soon as the Royal Pyrotechnist had put everything in its proper place, the fireworks began to talk to each other.

»The world is certainly very beautiful«, cried a little Squib. »Just look at those yellow tulips. Why! if they were real crackers they could not be lovelier. I am very glad I have travelled. Travel improves the mind wonderfully, and does away with all one's prejudices.«

»The King's garden is not the world, you foolish squib«, said a big Roman Candle; »the world is an enormous place, and it would take you three days to see it thoroughly.«

»Any place you love is the world to you«, exclaimed a pensive Catherine Wheel, who had been attached to an old deal box in early life, and prided herself on her broken heart; »but love is not fashionable any more; the poets have killed it. They wrote so much about it that nobody believed them, and I am not surprised. True love suffers, and is silent. I remember myself once — But it is no matter now. Romance is a thing of the past.«

»Nonsense!« said the Roman Candle, »Romance never dies. It is like the moon, and lives for ever. The bride and bridegroom, for instance, love each other very dearly. I heard all about them this morning from a brown-paper cartridge, who happened to be staying in the same drawer as myself, and knew the latest Court news.«

But the Catherine Wheel shook her head. »Romance

tek, »csak még természetesebbek. Én magam a csillagoknál is jobban szeretem, mert mindig tudja az ember, mikor jelennek meg és olyan gyönyörűek, akár az én flótajátékom. Okvetlenül kell, hogy ön is lásson ilyet.«

Igy tehát a király kertjének végében nagy állványt állítottak fel, és mihelyt a királyi tűzművész minden tárgyat a maga helyére tett, a tűzijátékok elkezdtek beszélgetni egymással.

»A világ bizonynál nagyon szép,« kiáltá egy kicsi béka. »Nézze csak ezeket a sárga tulipánokat. Nos! Ha igazi ropogóbékák volnának, akkor sem lehetnének kedvesebbek. Nagyon örülök annak, hogy utaztam. Az utazás bámulatosan gyarapítja az elmét és oszlatja az ember előítéleteit.«

»A király kertje nem a világ, maga bolondos béka,« mondá egy termetes római gyertya. »A világ egy mérhetetlen térség és három napja is beletelnék, hogy végésvégig lássa.«

»Minden hely, melyet szeretsz, számodra a világ!« kiáltott fel egy elgondolkodó Katalin-kereke, mely korábbi életében egy vén fenyőfaládához volt erősítve és büszke volt megtört szívére; »de a szerelem nem divatos már többé; a poéták megölték. Olyan sokat írtak róla, hogy végre senkisé is hitt nekik és ez nem lep meg engem. Az igazi szerelem szenved és hallgat. Emlékszem magam is egyszer — de nem erről van most szó. A romantika a mult idők sajátsága.«

»Abszurdum« mondá a római gyertya. »A romantika nem hal meg soha. Olyan, mint a holdvilág: örökké él. A menyasszony és a vőlegény például igazán nagyon szeretik egymást. Sok mindent hallottam róluk egy barna papírtölténytől, amely véletlenül ugyanabba a fiókba jutott, mint magam és a legújabb udvari híreket tudta.«

De a Katalin-kerék csak rázta a fejét. »A romantika

is dead, Romance is dead,« she murmured. She was one of those people who think that, if you say the same thing over and over a great many times, it becomes true in the end.

Suddenly, a sharp, dry cough was heard, and they all looked round.

It came from a tall, supercilious-looking Rocket, who was tied to the end of a long stick. He always coughed before he made any observation, so as to attract attention.

»Ahem! ahem!« he said, and everybody listened except the poor Catherine Wheel, who was still shaking her head, and murmuring, »Romance is dead.«

»Order! order!« cried out a Cracker. He was something of a politician, and had always taken a prominent part in the local elections, so he knew the proper Parliamentary expressions to use.

»Quite dead,« whispered the Catherine Wheel, and she went off to sleep.

As soon as there was perfect silence, the Rocket coughed a third time and began. He spoke with a very slow, distinct voice, as if he was dictating his memoirs, and always looked over the shoulder of the person to whom he was talking. In fact, he had a most distinguished manner.

»How fortunate it is for the King's son,« he remarked, »that he is to be married on the very day on which I am to be let off. Really, if it had been arranged beforehand, it could not have turned out better for him; but Princes are always lucky.«

»Dear me!« said the little Squib, »I thought it was quite the other way, and that we were to be let off in the Prince's honour.«

»It may be so with you,« he answered; »indeed, I have no doubt that it is, but with me it is different.

— meghalt, a romantika — meghalt« mormolgatta, Azokhoz az egyéniségekhez tartozott, akik azt gondolják, ha igen sokszor mondják újra meg újra ugyanazt a dolgot, végül is igazzá válik.

Hirtelen éles, száraz köhögés hallatszott és mindnyájan körülnéztek.

Egy nyurga, fennhéjázó nézésű rakétától jött, mely egy hosszú bot végére volt felszerelve. Ez mindig köhintett, mielőtt valami megjegyzést tett, hogy a figyelmet magára vonja.

»Ehem, ehem,« mondá és mindenki odahallgatott, kivéve a szegény Katalin-kereket, aki még mindig rázogatta a fejét és azt mormolgatta : »A romantika meghalt.«

»Rendre ! Rendre !«, kiáltott fel egy ropogó béka. Ebben volt valami politikusféle vonás és mindig kiváló részt vett a vidéki választásokon ; ezért is tudta a helyes parlamenti kifejezést használni.

»Egészen meghalt !« suttozta a Katalin-kerék és álomba merült.

Mihelyt teljes lett a csend, a rakéta harmadszor köhögött és beszélni kezdett. Nagyon lassú, kimért hangon beszélt, mintha emlékiratait mondaná tollba és mindig elnézett annak a személynek a válla fölött, akihez beszélt. Tényleg fölötte előkelő modora volt.

»Milyen szerencséje ennek a királyfinak«, jegyezte meg, »hogy ugyanazon a napon házasítják meg, amikor engem fölbocsátanak. Igazán, ha így rendezték volna előzetesen, nem eshetett volna ki jobban rá nézve ; de hát a királyfiak mindig szerencsések.«

»Isten uccse !« szólt a kicsi béka, »én azt hittem épen fordítva van, és hogy bennünket a királyfi tiszteletére eregetnek majd föl !«

»Lehet, hogy önt igen«, felelt a rakéta ; »valóban nem kétlem, hogy úgy van, de velem másként áll a dolog.

I am a very remarkable Rocket, and come of remarkable parents. My mother was the most celebrated Catherine Wheel of her day, and was renowned for her graceful dancing. When she made her great public appearance she spun round nineteen times before she went out, and each time that she did so she threw into the air seven pink stars. She was three feet and a half in diameter, and made of the very best gunpowder. My father was a Rocket like myself, and of French extraction. He flew so high that the people were afraid that he would never come down again. He did, though, for he was of a kindly disposition, and he made a most brilliant descent in a shower of golden rain. The newspapers wrote about his performance in very flattering terms. Indeed, the Court Gazette called him a triumph of Pyrotechnic art.«

»Pyrotechnic, Pyrotechnic, you mean,« said a Bengal Light; »I know it is Pyrotechnic, for I saw it written on my own canister.«

»Well, I said Pylotechnic,« answered the Rocket, in a severe tone of voice, and the Bengal Light felt so crushed that he began at once to bully the little squibs, in order to show that he was still a person of some importance.

»I was saying,« continued the Rocket, »I was saying — Waht was I saying ?«

»You were talking about yourself,« replied the Roman Candle.

»Of course; I knew I was discussing some interesting subject when I was so rudely interrupted. I hate rudeness and bad manners of every kind, for I am extremely sensitive. No one in the whole world is so sensitive as I am, I am quite sure of that.«

»What is a sensitive person ?« said the Cracker to the Roman Candle.

Én egy nagyon nevezetes röppentyű vagyok és nevezetes szülőktől származom. Anyám az ő idejének leghíresebb Katalin-kereke volt és nevezetes volt kecses táncáról. Mikor nagy nyilvános bemutatkozását végezte, tizenkilencszer pergett körbe, mielőtt fölszállt és valahányszor perdült egyet, hét rózsaszín csillagot szórt a levegőbe. Átmérőjében három és fél láb széles volt és a legjobb lőporból készült. Atyám rakéta volt, mint jómagam is, még pedig francia származású. Olyan magasra repült, hogy a nép megijedt, hogy hátha nem is jön többé vissza. Visszajött mégis, mert nagyon udvarias hajlamú volt és szerfölött ragyogó leszállást végzett aranyos záporosó képében. Az ujságok alakításáról nagyon hízelgő szavakkal írtak, Valóban, az Udvari Közlöny atyámat a pilotechnika diadalának nevezte.«

»Pirotechnika, pirotechnika, akarja mondani«, szólt a bengáli fény. »Én tudom, hogy pirotechnika, mert fölírva láttam a tulajdon szelencémén.«

»Jó, hisz mondtam, hogy pilotechnika«, felelte a rakéta szigorú hangon és a bengáli fény olyan letorkoltnak érezte magát, hogy elkezdett pattogni a kis ugróbékákra, hadd lássák, hogy ő is még tekintélyes személyiség.

»Azt akartam mondani«, folytatta a rakéta, »azt akartam mondani — miről is beszéltem?«

»Saját magáról beszélt«, felelte a római gyertya.

»Persze ; tudtam, hogy valami érdekes tárgyat fejtegettem, mikor ilyen durván félbeszakítottak. Gyűlölöm a durvaságot és utálok minden fajtájú rossz modort, mert rendkívül érzékeny vagyok. Az egész világon nincs senki oly érzékeny, mint én vagyok, ezt egészen biztosan tudom.«

»Mi az, egy érzékeny egyéniség?« kérdezte a ropogó béka a római gyertyától.

»A person who, because he has corns himself, always treads on other people's toes,« answered the Roman Candle in a low whisper; and the Cracker nearly exploded with laughter.

»Pray, what are you laughing at?« enquired the Rocket; »I am not laughing.«

»I am laughing because I am happy,« replied the Cracker.

»That is a very selfish reason,« said the Rocket angrily. »What right have you to be happy? You should be thinking about others. In fact, you should be thinking about me. I am always thinking about myself, and I expect everybody else to do the same. That is what is called sympathy. It is a beautiful virtue, and I possess it in a high degree. Suppose, for instance, anything happened to me to-night, what a misfortune that would be for everyone! The Prince and Princess would never be happy again, their whole married life would be spoiled; and as for the King, I know he would not get over it. Really, when I begin to reflect on the importance of my position, I am almost moved to tears.«

»If you want to give pleasure to others,« cried the Roman Candle, »you had better keep yourself dry.«

»Certainly,« exclaimed the Bengal Light, who was now in better spirits; »that is only commonsense.«

»Commonsense, indeed!« said the Rocket indignantly; »you forget that I am very uncommon, and very remarkable. Why, anybody can have commonsense, provided that they have no imagination. But I have imagination, for I never think of things as they really are; I always think of them as being quite different. As for keeping myself dry, there is evidently no one here who can at all appreciate an emotional nature. Fortunately for myself, I don't care. The only thing that sustains one

»Olyasvalaki, aki mert tyúkszeme van, mindig másnak a lábujjára hág«, felelte a római gyertya halkan susogva és a ropogó béka majd felrobbant nevéttében.

»Kérem, min nevet maga?« kérdezte a rakéta. »Én nem vagyok nevető kedvemben.«

»Nevetek, mert boldog vagyok«, felelt a ropogó.

»Ez nagyon önző ok«, felelt a rakéta bosszúsan. »Mi joga van önnek boldognak lennie? Önnek másokra kellene gondolnia. Tényleg, rám kellene gondolnia. Én mindig magamra gondolok és elvárom mindenkitől, hogy ugyanezt tegye. Ez az, amit szimpatianak hívnak. Nagyon szép erény és bennem nagy mértékben van meg. Tegyük föl például, hogy estére valami történnék velem, micsoda szerencsétlenség lenne ez mindenkire nézve! A királyfi és a hercegnő soha többé nem lennének boldogok, egész házaseletük föl lenne dulva és ami a királyt illeti, tudom, nem bírná kiheverni. Igazán, ha elkezdek elmélkedni helyzetem fontosságán, majdnem könnyekig vagyok meghatva.«

»Ha arra vágyik, hogy másoknak örömet okozzon,« kiáltotta a római gyertya, »jobban teszi, ha szárazon tartja magát.«

»Világos«, fakadt ki a bengáli fény, aki most jobb kedvű volt már, »ezt a közönséges józan ész is így hozza magával.«

»A közönséges józan ész, tényleg!« felelt a rakéta méltatlankodva; »ön feledi, hogy én nagyon is nem közönséges és nagyon is nevezetes vagyok. Hiszen józan esze mindenkinek lehet, föltéve, hogy nincsen fantáziája. De nekem van fantáziám, mert én sohasem gondolok a dolgokra úgy, amint vannak; én mindig úgy gondolok rájuk, mint egészen másként levőkre. Ami azt illeti, hogy szárazon tartsam magamat, nyilván nincsen itt egy sem önök közt, aki egészen értékelni tudna egy lob-

through life is the consciousness of the immense inferiority of everybody else, and this is a feeling that I have always cultivated. But none of you have any hearts. Here you are laughing and making merry just as if the Prince and Princess had not just been married.«

»Well, really,« exclaimed a small Fireballoon, »why not? It is a most joyful occasion, and when I soar up into the air I intend to tell the stars all about it. You will see them twinkle when I talk to them about the pretty bride.«

»Ah! what a trivial view of life!« said the Rocket; »but it is only what I expected. There is nothing in you; you are hollow and empty. Why, perhaps the Prince and Princess may go to live in a country where there is a deep river, and perhaps they may have one only son, a little fair-haired boy with violet eyes like the Prince himself; and perhaps some day he may go out to walk with his nurse; and perhaps the nurse may go to sleep under a great elder-tree; and perhaps the little boy may fall into the deep river and be drowned. What a terrible misfortune! Poor people, to lose their only son! It is really too dreadful! I shall never get over it.«

»But they have not lost their only son,« said the Roman Candle; »no misfortune has happened to them at all.«

»I never said that they had,« replied the Rocket; »I said that they might. If they had lost their only son there would be no use in saying anything more about the matter. I hate people who cry over spilt milk.⁴⁾ But when I think that they might lose their only son, I cer-

banékony lelket. Szerencsémre nem búsítom magamat miatta. Az egyetlen dolog, ami egy életen át egyenesen tartja az embert, az a tudat, hogy mindenki más végtelenül alacsonyabb rendű nála és ez olyan érzés, melyet én mindig ápoltam magamban. De önök közül egynek sincs szíve. Itt nevetgélnek és tréfálkoznak, akárcsak mintha a herceg és a hercegnő nem házasodtak volna össze épen most.»

»Igen, valóban«, kiáltott föl egy kis tűzgolyóbis, »miért ne? Hiszen ez egy igen örömteljes alkalom és ha föl fogok repülni a levegőbe, el akarok róla mondani a csillagoknak mindent. Majd meglátja, hogyan hunyorgatnak, mikor majd mesélek nekik a csinos kis menyasszonyról.«

»Ah, milyen köznapi fölfogása van az életről!« mondá a rakéta; »de hát csak olyan, amilyent elvártam. Önben nincs semmi, de semmi; ön tartalmatlan és üres. Pedig hát meglehet, hogy a herceg és a hercegnő olyan vidékre mennek lakni, ahol egy mély folyó van és talán csak egyetlenegy fiuk lesz, egy szőkehajú, ibolyaszemű kis fiúcska, olyan mint a herceg maga; és talán egy napon kimegy majd sétálni a dadájával; és talán a dajka elmegy aludni egy nagy bodzafa alá; és netalán a kis fiú beleesik a mély folyóba és belefúl. Milyen rettentő szerencsétlenség! Szegény emberek, ha elvesztik egyetlen fiukat! Igazán túlságosan szörnyű! Nem tudnék magamhoz térni ilyesmiből!«

»De hiszen nem vesztették el egyetlen fiukat«, szolt a római gyertya; »semmi baleset sem történt velük egyáltalában.«

»Sohasem mondtam, hogy történt«, felelt a rakéta; »azt mondtam, történhetne. Ha elvesztették volna egyetlen fiukat, fölösleges volna bármit is mondani a do'ogról. Gyűlölöm az olyanokat, akik a bevégzett tényeken sópáncodnak. De ha elgondolom, hogy el-

tainly. am very much affected.«

»You certainly are !« cried the Bengal Light. »In fact, you are the most affected person I ever met.«

»You are the rudest person I ever met,«⁵) said the Rocket, »and you cannot understand my friendship for the Prince.«

»Why, you don't even know him,« growled the Roman Candle.

»I never said I knew him,« answered the Rocket. »I daresay that if I knew him I should not be his friend at all. It is a very dangerous thing to know one's friends.«

»You had really better keep yourself dry,« said the Fire-balloon. »That is the important thing.«

»Very important for you, I have no doubt,« answered the Rocket, »but I shall weep if I choose ;« and he actually burst into real tears, which flowed down his stick like rain-drops, and nearly drowned two little beetles, who were just thinking of setting up house together, and were looking for a nice dry spot to live in.

»He must have a truly romantic nature,« said the Catherine Wheel, »for he weeps when there is nothing at all to weep about ;« and she heaved a deep sigh,⁶) and thought about the deal box.

But the Roman Candle and the Bengal Light were quite indignant, and kept saying, »Humbug ! humbug !« at the top of their voices.⁷) They were extremely practical, and whenever they objected to anything they called it humbug.

Then the moon rose like a wonderful silver shield ; and the stars began to shine, and a sound of music came from the palace.

veszíthetnék egyetlen fiukat, én bizony nagyon meg vagyok indulva.«

»Bizony ön meg van indulva!« kiáltá a bengáli tűz. »Tényleg ön a legmegindultabb személyiség, akivel valaha találkoztam.«

»Ön a legdurvább fráter, akit valaha láttam«, mondá a rakéta »és ön nem képes megérteni az én barátságomat a herceg irányában.«

»No ugyan, hisz ön nem is ismeri a herceget«, dörögte a római gyertya.

»Nem is mondtam soha, hogy ismerem«, felelt a rakéta. »Merem mondani, hogy, ha ismerném, egyáltalában nem volnék barátja. Barátainkat ismerni, az nagyon veszedelmes dolog.«

»Ön valóban jobban tenné, ha szárazon tartaná magát«, szólta a tűzgolyóbis. »Ez a fődolog.«

»Ez a fődolog önre nézve, nem vonom kétségbe«, felelt a rakéta, »de én akkor sírok, ha nekem tetszik«; és legott valóságos könnyekre fakadt, melyek a pálcáján végigfolytak, mint az esőcseppek és majdnem megfullasztottak két kis bogarat, melyek éppen együtt akartak háztartást alapítani és egy csinos kis száraz hely után néztek, hogy ott töltsék életüket.

»Igazán regényes lehet a kedélyvilága«, mondá a Katalin-kereke, »mert olyankor sír, mikor egyáltalában nincs min sírnia« és mélyet sóhajtott és a fenyőfaládára gondolt.

Ám a római gyertya és a bengáli fény egészen föl voltak háborodva és egyre azt mondták: »Szélhámos, szélhámos«, amilyen hangosan csak tudták. Végletekig gyakorlatiasan gondolkodtak és valahányszor nem tetszett nekik valami, mindig szélhámosságnak nevezték.

Ekkor fölemelkedett a hold, mint egy csudálatos ezüstös p jzs; és a csillagok elkezdtek tündökölni és muzsika hangja szállt ki a palotából.

The Prince and Princess were leading⁸⁾ the dance. They danced so beautifully that the tall white lilies peeped in at the window and watched them, and the great red poppies nodded their heads and beat time.

Then ten o'clock struck, and then eleven, and then twelve, and at the last stroke of midnight everyone came out on the terrace, and the King sent for the Royal Pyrotechnist.

»Let the fireworks begin,« said the King; and the Royal Pyrotechnist made a low bow, and marched down to the end of the garden. He had six attendants with him, each of whom carried a lighted torch at the end of a long pole.

It was certainly a magnificent display.

Whizz! Whizz! went the Catherine Wheel, as she spun round and round. Boom! Boom! went the Roman Candle. Then the Squibs danced all over the place, and the Bengal Lights made everything look scarlet. »Good-bye,« cried the Fire-balloon, as he soared away, dropping⁹⁾ tiny blue sparks. Bang! Bang! answered the Crackers, who were enjoying themselves immensely. Everyone was a great succes except the Remarkable Rocket. He was so damp with crying that he could not go off at all. The best thing in him was the gunpowder, and that was so wet with tears that it was of no use. All his poor relations, to whom he would never speak, except with a sneer,¹⁰⁾⁾ shot up into the sky like wonderful golden flowers with blossoms of fire. Huzza! huzza! cried the Court; and the little Princess laughed with pleasure.

»I suppose they are reserving me for some grand occasion,« said the Rocket: »no doubt that is what it means,« and he looked more supercilious than ever.

The next day the workmen came to put everything tidy. »This is evidently a deputation,« said the Rocket;

A királyi és a hercegnő kezdték meg a táncot. Olyan szépen táncoltak, hogy a karcsú fehér liliumok bekandikáltak az ablakon és figyelték őket és a nagy vörös pipacsok fejükkel bólogattak és ütötték a taktust.

Ekkor tizet vert az óra, azután tizenegyet és azután tizenkettőt és mikor utolsót ütötte éjfélre, mindenki kijött a terraszra és a király elküldött a királyi tűzművészt.

»Hadd kezdődjék meg a tűzijáték«, mondá a király; és a királyi tűzművész mély bókkal hajolt meg és lefele indult a kert végébe. Hat segédje volt vele, akiknek mindegyike égő fáklyákat hordott egy hosszú pózna végén.

Bizony nagyszerű látvány volt.

Züm! züm! kezdte rá a Katalin-kerék, mikor köröskörül perdült. Bum! Bum! szólalt meg a római gyertya. Aztán a békák táncoltak az egész téren át és a bengáli fény minden dolgot skarlátszínűvé tett. »Isten áldjon!« kiáltá a tűzgolyóbis, mikor fölrepült és apró kék szikrákat vetett ki magából. Rop! Rop! feleltek rá a ropogóbékák és mérhetetlenül jókedvűek voltak. Mindegyiknek nagy sikere volt, kivéve a Nevezetes Rakétának. Anynyira dohos volt a siránkozástól, hogy egyáltalán nem tudott fölszállani. Legjava része a lőpor volt és az olyan nedves volt könnyeitől, hogy nem lehetett használni. Valamennyi szegény atyjafia, akikkel szóba sem akart állni másként, mint orrát felhúzva, úgy szökött föl az égbe, mint megannyi csodálatos, tűzsziromú aranyvirág. Éljen! Éljen! kiáltozott az udvar; és a kis hercegnő gyönyörűséggel nevetett.

»Gyanítom, hogy engem valami nagy alkalomra tartogatnak«, mondá a rakéta; »semmi kétség, hogy ezt jelenti az éljenzés« és gögösebb arcot öltött, mint valaha.

Másnap a munkások eljöttek, hogy mindent eltakarítsanak. »Ez nyilván küldöttség«, mondá a rakéta;

»I will receive them with becoming dignity«: so he put his nose in the air, and began to frown severely as if he were thinking about some very important subject. But they took no notice of him at all till they were just going away. Then one of them caught sight of him. »Hallo !« he cried, »what a bad ¹¹⁾ rocket !« and he threw him over the wall into the ditch.

»*Bad Rocket? Bad Rocket?*« he said, as he whirled through the air; »impossible! *Grand Rocket*, that is what the man said. *Bad* and *Grand* sound very much the same, indeed they often are the same;« and he fell into the mud.

»It is not comfortable here,« he remarked, »but no doubt it is some fashionable watering-place, and they have sent me away to recruit my health. My nerves are certainly very much shattered,¹²⁾ and I require rest.«

Then a little Frog, with bright jewelled eyes, and a green mottled coat, swam up to him.

»A new arrival, I see !« said the Frog. »Well, after all there is nothing like mud. Give me rainy weather and a ditch, and I am quite happy. Do you think it will be a wet ¹³⁾ afternoon? I am sure I hope so,¹⁴⁾ but the sky is quite blue and cloudless. What a pity !«

»Ahem ! ahem !« said the Rocket, and he began to cough.

»What a delightful voice you have !« cried the Frog. »Really it is quite like a croak, and croaking is of course the most musical sound in the world. You will hear our glee-club this evening. We sit in the old duck-pond close by the farmer's house, and as soon as the moon rises we begin. It is so entrancing that everybody lies awake to listen to us. In fact, it was only yesterday that I heard the farmer's wife say to her mother that she could not get a wink of sleep at night on account

»illő méltósággal akarom fogadni őket«: ezért föltolta orrát a levegőbe és szigorúan kezdte homlokát ráncolni, mintha valami nagyon fontos tárgyon gondolkodnék. De a munkások ügyet sem vetettek rá mindaddig, míg épen indulófélben nem voltak. Ekkor az egyik meglátta. »Halló!« kiáltott föl, »micsoda maszatos rakéta!« és a falon át kidobta az árokba.

»Maszatos rakéta? Maszatos rakéta?« mondá a rakéta, miközben átkalimpált a levegőn; »lehetetlen! Magasztos rakéta, ez az, amit ez az ember mondott. Maszatos és magasztos nagyon azonosan hangzik és valóban sokszor azonos is;« és beleesett a sárba.

»Ez ugyan nem nagyon kényelmes hely«, jegyezte meg, »de semmi kétség, hogy valami előkelő fürdőhely és azért küldöttek engem ide ki, hogy helyrehozzam egészségemet. Idegeim bizony nagyon meg vannak viselve, rámfér a pihenés«.

Ekkor egy kis vízibéka, fényes drágakőszerű szemekkel és zöldpettyes fürdőruhában úszott oda hozzá.

»Uj jövevény, amint látom!« szólt a béka. »Jó, hogy jött, nincs jobb a világon a sárnál. Adjatok nekem esős időt és egy árkot és teljes a boldogságom. Gondolja, hogy esni fog délután? Én legalább nagyon szeretném, pedig az ég egészen kék és felhőtlen. Milyen kár!«

»Ehem! Ehem!« mondá a rakéta és elkezdett köhögni.

»Milyen gyönyörű hangja van!« kiáltott a béka. »Valóban egészen olyan, mint a vartyogás és a vartyogás természetesen a legzeneibb hang a világon. Majd meghallja a mi dalegyletünket ma este. Ott ülészünk az öreg kacsausztatóban, mindjárt a bérlő háza mellett és mihelyt fölkel a hold, rákezdünk. Énekünk olyan elragadó, hogy mindenki ébren fekszik ágyában, csak hogy bennünket hallgasson, csakugyan épen tegnap hallottam, amint a bérlő felesége azt mondta anyjának, hogy

of us. It is most gratifying to find oneself so popular.«

»Ahem! ahem!« said the Rocket angrily. He was very much annoyed that he could not get a word in.

»A delightful voice, certainly,« continued the Frog; »I hope you will come over to the duck-pond. I am off to look for my daughters. I have six beautiful daughters, and I am so afraid the Pike may meet them. He is a perfect monster, and would have no hesitation in breakfasting off them. Well, good-bye: I have enjoyed our conversation very much I assure you.«

»Conversation, indeed!« said the Rocket. »You have talked the whole time yourself. That is not conversation.«

»Somebody must listen,« answered the Frog, »and I like to do all the talking myself. It saves time, and prevents arguments.«

»But I like arguments.« said the Rocket.

»I hope not,« said the Frog complacently. »Arguments are extremely vulgar, for everybody in good society holds exactly the same opinions. Good-bye a second time; I see my daughters in the distance;« and the little Frog swam away.

»You are a very irritating person,« said the Rocket, »and very ill-bred. I hate people who talk about themselves, as you do, when one wants to talk about oneself, as I do. It is what I call selfishness, and selfishness is a most detestable thing, especially to anyone of my temperament, for I am well known for my sympathetic nature. In fact, you should take example by me; you could not possibly have a better model. Now that you have the chance you had better avail yourself of it, for I am going back to Court almost immediately. I am a great favourite at Court; in fact, the Prince and Princess were married yesterday in my honour. Of

egy pillanatra sem alhatott el az éjjel miattunk. Fölötte örvendetes, hogy ilyen népszerűnek tudhatja magát az ember.«

»Ehem! Ehem!« szólt bosszúsan a rakéta. Nagyon bántotta, hogy nem szólhatott közbe egy szót sem.

»Remek egy hang, az bizonyos«, folytatta a béka; »remélem, eljön a kacsatóhoz. Most megyek és szét nézek a lányaim után. Hát igen szép lányom van és úgy félek, hogy a csuka találkozik velük. Az egy tökéletes szörnyeteg és nem habozna fölreggelizni őket. Tehát Isten önnel, nagyon élveztem az ön társalgását, biztósíthatom róla.«

»Társalgásomat, nem rossz!« mondá a rakéta. »Ön az egész idő alatt egymaga beszélt. Ez nem társalgás.«

»Valakinek csak kell hallgatni!« felelte a béka, »és én szeretem az egész beszélgetést magam elvégezni. Evvel időt takarít meg az ember és elejét veszi a vitatkozásnak.«

»De én szeretem a vitatkozást«, mondá a rakéta.

»Reméllem nem«, mondá udvariasan a béka. »A vitatkozás végtelenül közönséges dolog, mert a jó társaságban mindenki ugyanazokat a véleményeket vallja. Isten önnel másodszor is; látom messziről a lányaimat; és a kis béka elúszott.«

»Ön egy nagyon kellemetlen egyéniség«, szólt a rakéta »és nagyon rosszul van nevelve. Gyűlölöm az olyan népséget, aki mindig magáról beszél, mint ahogy ön teszi, mikor az ember saját magáról óhajt beszélni, mint én óhajtok. Ez az, amit önzésnek nevezek és az önzés nagyon utálatos dolog, különösen a magamfajta vérmérsékletű szemében, mert engem jól ismernek együttérző lelkülemről. Valóban, példát kellene vennie rólam; keresve sem találhatna jobb mintaképet. Most hogy alkalma van, jobban tenné, ha hasznára fordítaná példámat, mert vissza fogok menni az udvarhoz már nem-sokára. Én nagy kegyben állok az udvarnál; valóban,

course you know nothing of these matters, for you are a provincial.«

»There is no good talking to him,« said a Dragon-fly, who was sitting on the top of a large brown bulrush; »no good at all, for he has gone away.«

»Well, that is his loss, not mine,« answered the Rocket. »I am not going to stop talking to him merely because he pays no attention. I like hearing myself talk. It is one of my greatest pleasures. I often have long conversations all by myself, and I am so clever that sometimes I don't understand a single word of what I am saying.«

»Then you should certainly lecture on Philosophy,« said the Dragon-fly; and he spread a pair of lovely gauze wings and soared away into the sky.

»How very silly of him not to stay here!« said the Rocket. »I am sure that he has not often got such a chance of improving his mind. However, I don't care a bit. Genius like mine is sure to be appreciated some day;« and he sank down a little deeper into the mud.

After some time a large White Duck swam up to him. She had yellow legs, and webbed feet, and was considered a great beauty on account of her waddle.

»Quack, quack, quack,« she said. »What a curious shape you are! May I ask were you born like that, or is it the result of an accident?«

»It is quite evident that you have always lived in the country,« answered the Rocket, »otherwise you would know who I am. However, I excuse your ignorance. You will no doubt be surprised to hear that I can fly up into the sky, and come down in a shower of golden rain.«

»I don't think much of that,« said the Duck, »as I

a királyfi és a hercegnő tegnap az én tiszteletemre házasodtak össze. Persze, ön nem ért semmit sem ezekhez a dolgokhoz, mert ön egy mucai.»

»Annak ugyan hiába beszél«, szólalt meg egy szitakötő, aki egy nagy barna sáslevél hegyén ült; »egészen hiába, mert már elment.«

»Hát az az ő baja, nem az enyém«, felelte a rakéta. »Én nem fogom abban hagyni, hogy beszéljek hozzá csak azért, mert nem figyel rám. Én szeretem magamat beszélni hallani. Ez egyik legfőbb gyönyörűségem. Sokszor hosszú beszélgetéseket rendezek egészen magammal és olyan okos vagyok, hogy néha egyetlen szót sem értek abból, amit mondok.«

»Akkor már szent igaz, hogy önnek filozófiai felolvasásokat kellene tartania«, mondá a szitakötő, »és kiterjesztett egy pár bájos fátyolszerű szárnyat és elrepült fel a levegő-égbe.

»Micsoda együgyű fráter ez, hogy nem marad itt!« mondá a rakéta. »Biztosan tudom, hogy nem akadt sok ilyen alkalma elméjét élesíteni. Mindegy, csöppet sem törődöm vele. Egy olyan géniuszt, mint az enyém, biztosan méltányolni fognak még valamikor« és egy kissé mélyebbre süppedt az iszapba.

Egy idő múlva egy természetes fehér kacsza úszott oda hozzá. Sárga lábaszára volt és uszonyos lába és nagy szépségnek tartották totyogó járása miatt.

»Sáp, sáp, sáp«, így szólt. »Milyen érdekes alak ön! Szabad kérdenem, vajjon így született már, vagy valami baleset következtében ilyen?«

»Egészen világos, hogy ön mindig vidéken élt«, felelt a rakéta, »máskülönben tudná, hogy ki vagyok. De mindegy, elnézem tudatlanságát. Ön kétségtelenül meg lesz lepve, ha meghallja, hogy én föl tudok repülni az égbe és vissza tudok jönni onnan aranyos záporoső képében.«

»Ezt ugyan nem sokra veszem«, mondá a kacsza, »mert

cannot see what use it is to anyone. Now, if you could plough the fields like the ox, or draw a cart like the horse, or look after the sheep like the collie-dog, that would be something.«

»My good creature,« cried the Rocket in a very haughty tone of voice, »I see that you belong to the lower orders. A person of my position is never useful. We have certain accomplishments, and that is more than sufficient. I have no sympathy myself with industry of any kind, least of all with such industries as you seem to recommend. Indeed, I have always been of opinion that hard work is simply the refuge of people who have nothing whatever to do.«

»Well, well,« said the Duck, who was of a very peaceable disposition, and never quarrelled with anyone, »everybody has different tastes. I hope, at any rate, that you are going to take up your residence here.«

»Oh dear no !« cried the Rocket. »I am merely a visitor, a distinguished visitor. The fact is that I find this place rather tedious. There is neither society here, nor solitude. In fact, it is essentially suburban. I shall probably go back to Court, for I know that I am destined to make a sensation in the world.«

»I had thoughts of entering public life once myself,« remarked the Duck ; »there are so many things that need reforming. Indeed, I took the chair at a meeting some time ago, and we passed resolutions condemning everything that we did not like. However, they did not seem to have much effect. Now I go in for domesticity, and look after my family.«

»I am made for public life,« said the Rocket, »and so are all my relations, even the humblest of them. When-

nem bírom belátni, mi haszna van belőle bárkinek. Igen, ha a földeket tudná felszántani, mint az ökör, vagy szekeret tudna húzni, mint a ló, vagy a birkákra ügyelni, mint a juhászcutya, az már valami volna.«

»Maga jó, kedves teremtés«, kiáltott föl a rakéta igen gögös hanghordozással, »látom, hogy az alacsonyabb rendekhez tartozik. Egy magamfajtájú személyiség sohasem közhasznú. Minekünk vannak bizonyos tökéletességeink és ez több, mint elégséges. Nem rokon-szenvezem semmiféle fajtájú iparral, legkevésbé az olyanféle mesterségekkel, amelyeneket ön ajánlani lát-szik. Valóban mindig az volt a véleményem, hogy a nehéz munka merőben az olyan népségnek a menedéke, amelynek egyáltalán nincs semmi tennivalója.«

»Igen, igen«, mondá a kacsza, aki nagyon békés hajlandóságú volt és sohasem veszekedett senkivel, »mindenkinnek más az ízlése. Remélem, mindenesetre, hogy ön itt fog állandóan tartózkodni.«

»Ó drágám, nem !« kiáltott fel a rakéta. »Én itt csak látogató vagyok, egy előkelő látogató. Sőt ezt a helyet inkább unalmasnak találom. Itt nincsen sem társaság, sem magány. Igazi külvárosi hely. Valószínűleg visszamegyek az udvarhoz, mert tudom, az a rendeltetésem, hogy föltűnést keltsek a világon.«

»Valamikor én is gondoltam arra, hogy a közélet porondjára lépjek«, jegyezte meg a kacsza ; »hisz annyi mindenféle van a világon, ami reformokra szorul. És csakugyan elnököltem is egy gyűlésen röviddel ezelőtt és határozatokat is hoztunk, melyek kárhoztattak mindent, ami nem tetszett nekünk. Azonban úgy látszik, nem sok foganatuk volt e határozatoknak. Most a háziasságnak szentelem magamat és családom dolgai után nézek.«

»Én a közéletre vagyok alkotva«, mondta a rakéta »és ilyen valamennyi atyámfia, még a legszegényebb is

ever we appear we excite great attention. I have not actually appeared myself, but when I do so it will be a magnificent sight. As for domesticity, it ages one rapidly, and distracts one's mind from higher things.«

»Ah! the higher things of life, how fine they are!« said the Duck; »and that reminds me how hungry I feel«: and she swam away down the stream, saying, »Quack, quack, quack.«

»Come back! come back!« screamed the Rocket, »I have a great deal to say to you;« but the Duck paid no attention to him. »I am glad that she has gone,« he said to himself, »she has a decidedly middleclass mind;« and he sank a little deeper still into the mud, and began to think about the loneliness of genius, when suddenly two little boys in white smocks came running down the bank, with a kettle and some faggots.

»This must be the deputation,« said the Rocket, and he tried to look very dignified.

»Hallo!« cried one of the boys, »look at this old stick! I wonder how it came here;« and he picked the Rocket out of the ditch.

»Old Stick!« said the Rocket, »impossible! God! Stick, that is what he said. Gold Stick is very complimentary. In fact, he mistakes me for one of the Court dignitaries!«

»Let us put it into the fire!« said the other boy, »it will help to boil the kettle.«

So they piled the faggots together, and put the Rocket on top, and lit the fire.

»This is magnificent,« cried the Rocket; »they are going to let me off in broad daylight, so that everyone can see me.«

»We will go to sleep now,« they said, »and when we

közöttük. Akármikor lépünk fel, nagy figyelmet keltünk. Magam még nem léptem föl eddig, de ha majd föllépek, nagyszerű látvány lesz. Ami a háziasságot illeti, az rohamosan véníti az embert és elvonja elménket magasabb dolgokról.«

»Ah, az élet magasabb dolgai, milyen finomak azok !« szólt a kacsza ; »és ez emlékeztet engem arra, milyen éhesnek érzem magamat« és elúszott a folyón lefelé, miközben azt mondta : »sáp, sáp, sáp.«

»Jöjjön vissza ! Jöjjön vissza !« rikácsolt a rakéta, »még nagyon sok mondanivalóm van részére« ; de a kacsza nem hederített feléje. »Örülök, hogy elment«, mondá önmagának, »határozottan középosztálybeli eszejárása van ;« és még egy kissé mélyebben süppedt az iszapba és elkezdett gondolkodni a géniusz örök magányán, midőn hirtelen két fehér zubbonyos kisfiú futott a parton le, kezükben üstöt és néhány rőzsenyalábot víve.

»Alighanem ez az a küldöttség«, mondá a rakéta és igen méltóságosan iparkodott kinézni.

»Halló !« kiáltotta az egyik fiú »nézd ezt a vén vacak botot ! Vajjon hogy kerülhetett ide?« és kiemelte a rakétát az árokból.

»Vén vacak bot !« mondá a röppentyű ; »lehetetlen ! Szép arany bot, ez az, amit mondott. Szép arany bot, ez nagyon megtisztelő bók. Nyilván összetéveszt valami udvari előkelőséggel !«

»Tegyük rá a tűzre«, így szólt a másik fiú, »hadd segítsen fölforralni az üstöt.«

Erre együvé rakták a rőzsét, a rakétát a tetejébe tették és alágyújtottak.

»Nagyszerű«, kiáltott a rakéta ; »ezek most fényes nappal fognak fölbocsátani engem, úgy, hogy majd mindenki meglát.«

»Most pedig elmegyünk aludni«, mondták a fiúk »és

wake up the kettle will be boiled ;« and they lay down on the grass, and shut their eyes.

The Rocket was very damp, so he took a long time to burn. At last, however, the fire caught him.

»Now I am going off !« he cried, and he made himself very stiff and straight. »I know I shall go much higher than the stars, much higher than the moon, much higher than the sun. In fact, I shall go so high that —«

Fizz ! Fizz ! Fizz ! and he went straight up into the air.

»Delightful !« he cried, »I shall go on like this for ever. What a success I am !«

But nobody saw him. Then he began to feel a curious tingling sensation all over him.

»Now I am going to explode,« he cried. »I shall set the whole world on fire, and make such a noise that nobody will talk about anything else for a whole year.« And he certainly did explode. Bang ! Bang ! Bang ! went the gunpowder. There was no doubt about it.

But nobody heard him, not even the two little boys, for they were sound asleep. Then all that was left of him was the stick, and this fell down on the back of a Goose who was taking a walk by the side of the ditch.

»Good heavens !«¹⁵ cried the Goose. »It is going to rain sticks ;« and she rushed into the water.

»I knew I should create a great sensation,« gasped the Rocket, and he went out.

mire fölédredünk, az üst már forni fog« és lefeküdtek a fűbe és behúnyták szemüket.

A rakéta nagyon dohos volt, tehát hosszú idő telt belé, amíg meggyuladt. Végül mégis tüzet fogott.

»Most fogok felszállani«, kiáltotta és nagyon peckesre és egyenesre húzta ki magát. »Tudom, hogy magasabbra szállok, mint a csillagok, magasabbra, mint a hold, magasabbra, mint a nap. Valóban, olyan magasra megyek föl, hogy —«

És egy éles szisszenéssel fölment a levegőbe.

»Gyönyörű!« kiáltotta, »így fogok tovább menni örökké. Micsoda siker!«

Azonban senkiséem látta őt meg. Azután valami különös zsbongást érzett egész valójában.

»Most fogok szétmenni«, kiáltá. »Az egész világot tűzbe fogom hozni és akkorát fogok csattanni, hogy senkiséem fog másról beszélni egy álló esztendeig.« És valóban szétpukkant. Piff, paff, puff, csattogott a lőpor. Ebben nem lehetett kétség.

De senkiséem hallotta meg, még a két kis fiú sem, mert mélyen aludtak. Ekkor már minden, ami megmaradt belőle, a bot volt, s ez leesett egy libának a hátára, aki ott sétált épen az árok szélén.

»Szent Isten!« kiáltott a liba. »Most meg már bot-eső esik!« És belerohant a vízbe.

»Tudtam, hogy nagy föltünést fogok kelteni,« szólt levegő után kapkodva a rakéta, miközben kimúlt.

JEGYZETEK.

1) Általános örömök, vigasságok. — 2) felhős. — 3) nagy előadás, bemutatás. — 4) kiömlött tej. — 5) akivel valaha találkoztam. — 6) szó szerint: sóhajt emelt. — 7) hangjuk tetején. — 8) vezették. — 9) csöpögtetve. — 10) gúnyos nevetés. — 11) rossz. — 12) széttördelev. — 13) nedves lesz. — 14) biztosra veszem és remélem. — 15) Jó ég!

EDDIG MEGJELENTEK

Angolul és magyarul:

- Chesterton: The eye of Apollo (17)
Collins: A Pair of Gloves (11)
Dickens: The Sexton (7)
Dickens: The Black Veil (33)
Gissing: A Man of his Day (39)
Jerome K. Jerome: Ready for Sea (29)
Kipling: The Butterfiy (15)
Lamb Károly és Mária: Shakespeare's Tempest (27)
Mark Twain: A restless Night (23)
Pain Barry: The Window (25)
Poe: The Masque of the Red Death (5)
Wells: The Star (9)
Wells: The Red Room (37)
Wilde: The Happy Prince (1)
Wilde: The Modell Millionaire (13)
Wilde: The Selfish Giant (21)
Wilde: The Devoted Friend (31)

Franciául és magyarul:

- Balzac: Le Bourreau (10)
Baudelaire: Petits Poèmes en Prose (14)
Courteline: La Loi sur les Chiens (35)
Daudet: Les Trois Messes Basses (30)

Farrère Claude: Le Gardien de Cimetièrè (28)

France: La Messe des Ombres (8)

France: Le Jongleur de Notre-Dame (22)

France: Le Petit Soldat de Plomb (38)

Gautier: Le Pied de Momie (12)

Lemaître: La Sirène (6)

Maeterlinck: Sur la Mort d'un Petit Chien (18)

Maupassant: Deux Amis (16)

Maupassant: La Parure (3)

Maupassant: Première Neige (26)

Maupassant: Une vendetta (40)

Mérimée: Le Corse (Mateo Falcone) (24)

Zola Emil: Le Paradis des Chats (32)

Olaszul és magyarul:

Boccaccio: Lisetta (4)

D'Annunzio: Cincinnato (20)

Fraccaroli: Il Capriccio di un Pomeriggio d'Estate (34)

Németül és magyarul:

Hauff: Die Geschichte von Kalif Storch (36)

Hoffmann: Der Vampir (2)

Keller: Die Jungfrau als Ritter (19)

Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár

Szerkeszti

Király György és Trócsányi Zoltán

1. **Wilde**: A Boldog Herceg. (Angolból Honti R.)
2. **Hoffmann**: A vampir. (Németből Trócsányi Z.)
3. **Maupassant**: Az ékszer. (Franciából Baranyai Z.)
4. **Boccaccio**: Lizetta. (Olaszból Honti R.)
5. **Poe**: A Vörös Halál álarca. (Angolból Király György.)
6. **Lemaitre**: A szírén. (Franciából Velledits L.)
7. **Dickens**: A sírásó. (Angolból Wildner Ö.)
8. **France**: Az árnyak miséje. (Franciából Lehel L.)
9. **Wells**: A csillag. (Angolból Király Gy.)
10. **Balzac**: A hóhér. (Franciából Siklóssy P.)
11. **Collins**: Egy pár kőstyül. (Angolból Benedek M.)
12. **Gautier**: A mumia lába. (Franciából Zolnai B.)
13. **Wilde**: A minta-milliómos. (Angolból Honti R.)
14. **Baudelaire**: Kis költemények prózában. (Franciából Szabó L. átnézte Babits M.)
15. **Kipling**: A pillangó. (Angolból Czobor B.)
16. **Maupassant**: Köt barát. (Franciából Trócsányi Z.)
17. **Chesterton**: Apolló szeme. (Angolból Schöpflin Aladár.)
18. **Maeterlinck**: Egy kis kutya halálára. (Franciából Lányi S.)
19. **Keller**: A szent szűz mint lovag. (Németből Trócsányi Z.)
20. **D'Annunzio**: Cincinnato. (Olaszból Zambra A.)
21. **Wilde**: Az önző óriás. (Angolból Király Gy.)
22. **France**: Miasszonyunk bohóca. (Franciából Fóthy J.)
23. **Mark Twain**: Nyugtalan éj. (Angolból Reichard P.)
24. **Mériméc**: A korzikai. (Franciából Velledits L.)
25. **Pain Barry**: Az ablak. (Angolból Latzkó Hugó.)
26. **Maupassant**: Első hó. (Franciából Ignotus Pál.)
27. **Lamb Károly és Márta**: Shakespeare „Vihar”-ja. (Angolból Plechl Béla.)
28. **Farrère Claude**: A temető-őr. (Franciából Latzkó G.)
29. **Jerome K. Jerome**: Utrakészen. (Angolból Király Gy.)
30. **Daudet**: Három csendes mise. (Franciából Honti R.)
31. **Wilde**: Az odaadó barát. (Angolból Szabó Lőrinc.)
32. **Zola**: A macskák paradicsoma. (Franciából Komjáthy A.)
33. **Dickens**: A fekete fátyol. (Angolból Latzkó Hugó.)
34. **Fraccaroli**: Szeszélyes nyári délután. (Olaszból Ambrózy E.)
35. **Courteline**: A kutyatorvény. (Franciából Eckhardt Sándor.)
36. **Hauff**: A gólyakalitka története. (Németből Horvát H.)
37. **Wells**: A vörös szoba. (Angolból Mikes Lajos.)
38. **France**: A kis ólomkatona. (Franciából Békés István.)
39. **Gissing**: Korának gyermeke. (Angolból Halász Gyula.)
40. **Maupassant**: Vérbosszu. (Franciából Rozványi Vilmos.)

